Ἕβρος. (ποταμός)

Μαρίτσα. Ἠλι-ντερε. Ἠσού-ντερε. Τοπόλνιτσα. Σαζλη-ντερέ. Σβίλενγκραντ. Ἄρδα. Κιζιλντελη-ντερε. Διδυμότειχο. Καραγάτς?

«Ἕβρος. ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου (ἐξαιρέσει τοῦ Δουνάβεως) καλούμενος κοινῶς Μαρίτσα. Πηγάζει ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ ἐκ τῶν ΒΔ. κλιτύων τοῦ ὄρους Ρίλα, νοτίως τῆς Σόφιας, ῥέει πρὸς Α. κατ' ἀρχὰς ὁρμητικῶς, ἀκολούθως ἡσύχως· ἐν εὐρείᾳ κοιλάδι, μεταξὺ τοῦ Αἵμου καὶ τῆς Ροδόπης, δηλαδὴ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ, ἔνθα δέχεται τὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀρέων κατερχόμενα ὕδατα διὰ [illegible] παραποτάμων διερχόμενος διὰ τῆς Φιλιππουπόλεως. Ἐν Βουλγαρίᾳ δέχεται ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν Ἠλί-ντερέ, Κριτσούνσκα, Τσάϊα, τὸ ποταμὸν τῆς Στενημάχου ἢ Ἐλτσ-ντερε, οἵνες χρησιμεύουν πρὸς μεταφορὰν τῆς ξυλείας ἐκ τῆς δασώδους Ροδόπης, ἐξ ἀριστερῶν δὲ τὸν ποταμὸν Τοπόλνιτσα (παρὰ τὸ Τατάρ-Παζαρτζίκ), Λουτζαγιάνα, Κοζοβάσιτσα (παρὰ τὴν Φιλιππούπολιν) Στρέμα καὶ Ἀσεκλί ἢ Σαζλη-ντερε παρὰ τὴν Σεϊμέν. Ἀπὸ τῆς συμβολῆς τοῦ τελευταίου τούτου ὁ ποταμὸς ἐπιστρέφεται ΝΑ. μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Βουλγαρίας κατὰ τὴν πολίχνην Σβίλενγκραντ, ὅπου ἄρχεται σχηματίζων ἐν τῇ κυρίως Θράκῃ τὴν μεθόριον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Τὴν διεύθυνσιν ταύτην ἔχει μέχρι τῶν συμβολῶν τῶν μεγάλων παραποτάμων αὐτοῦ, τοῦ Τούντζα (ἐκ τοῦ Αἵμου) καὶ τοῦ Ἄρδα (ἐκ τῆς Ροδόπης) καθ' ὅς

Λεξικὸν Μεγ. Ἐγκυκλοπαιδείας

Ἕβρος. Ἐργίνης. Τούντζα

Ἄρδα.

η ἡ Ἀδριανούπολις. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ὁ ποταμὸς διευθύνεται πρὸς Ν. δεχόμενος ἐκ δεξιῶν τὸν παραπόταμον Κιζίλ-δελη Ντερέ (παρὰ τὸ Διδυμότειχον) καὶ κατωτέρω ἐξ ἀριστερῶν τὸν μέγαν παραπόταμον τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης Ἐργίνην. Οὗτος μετὰ ὁλικὴν διαδρομὴν 530 χλμ. ὧν τὰ 231 κατὰ τὰ ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ ὅρια ἐκβάλλει διὰ μεγάλου [illegible] δέλτα, εὕρους μέχρι 12 χλμ. εἰς τὸν κόλπον τῆς Αἴνου ἀνατολικῶς τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ἡ ποταμία αὕτη χώρα εἶναι εὐρεῖα, συγκεντρωμένων εἰς τὸν ποταμὸν ὅλων τῶν ὑδάτων τῆς μεγάλης λεκανοπεδίου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τοῦ μεγίστου μέρους τῆς Θράκης, ὡς ἐκ τούτου δὲ εἶναι ὑδρηλότατος, πλημμυρῶν κατὰ τὸν κάτω ροῦν, ἰδίᾳ ὁσάκις συμπέσουν αἱ πλημμύραι τῶν παραποτάμων Τούντζα καὶ Ἄρδα, ὁπότε νοτίως τῆς Ἀδριανουπόλεως σχηματίζεται εὐρεῖα λίμνη, τῆς ὁποίας τὸ εὖρος παρὰ τὰ Ἴψαλα φθάνει μέχρι 16 χλμ. Καίτοι δὲ ὁ ροῦς αὐτοῦ εἶναι εἰς ὑψόμετρον 180 κατὰ δὲ τὴν Ἀδριανούπολιν εἰς ὕψος (40) ἐν τούτοις ὁ ποταμὸς δὲν εἶναι πλωτός, ἕνεκα τῶν μεγάλων προσχώσεων τὰς ὁποίας σχηματίζει ἡ ἄφθονος ἰλὺς ἡ παρασυρομένη ἐκ τῶν πεδιάδων. Μόλις εἶναι πλωτὸς κατωτέρω τῆς Ἀδριανουπόλεως δι' ἀκατίων, εἶναι δυνατὸν ὅμως, διὰ διευθετήσεως τῆς κοίτης ταύτης, νὰ γίνῃ προσιτὸς καὶ

Ἔθρος

Περικυκλωθέντες δ' ἐν τῷ σπηλαίῳ ἔμειναν καὶ οἱ δύο
οὗτοι τοὺς μοναχοὺς ὅπου εἶδον εἰς τὸ Μοναστήρι-
ον, οἱ ὁποῖοι συνεφέροντο σχεδὸν μὲ τοὺς Ἀγγέλους
εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀρετήν· λέγοντες
τὰ τοῦ Δαβὶδ „ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν,
„ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα;" Ἐψάλλωσαν
αὐτοὶ ἐφαίνοντο καθ' ἡμέρας καὶ ἔλεγεν ὁ Ἱερὸς
Βαρνάβας εἰς τὸν Σοφὸν Σωφρόνιον „ἄς μὴ
φοβηθοῦμεν τίποτε, „τὸν κόπον τῆς μετανοίας
„πολεμικῆς, μηδὲ νὰ λυπήσωμεν μηδὲ νὰ λογιάσωμεν
„τὸν ἑαυτόν μας ὡς ἐν τῷ κρημνῷ ἀπ' ἐκεῖνα ὄρη;
„ἀλλ' ὡσὰν λογικοὶ ὅπου εἴμαστε, ἔχοντες τὴν
„χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἔχει ἡ δύναμις εἰς ἡμᾶς,
„ἂς λέγωμεν τοῦτο: Κύριος φωτισμός καὶ
Σωτήρ ἡμῶν, τίνα φοβηθησόμεθα; Κύριος ὑπερ-
„ασπιστὴς ἡμῶν, ἀπὸ τίνος δειλιάσωμεν;"
καὶ μὲ τέτοια λόγια καὶ ἄλλα παρόμοια ἐθαρ-
θαρρύνοντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ συνεργούμενοι
εἰς τὴν ἀρετήν, ὁ Ἱερὸς Βαρνάβας, ὁ ὁποῖος εἶχε
τὴν κατάνυξιν τῆς καρδίας του καθαρὸν ὅλον;
καὶ τὴν ἀκατάπαυστον χύσιν τῶν δακρύων, ἦτον ἄλλο
ὑπὸ πειρασμοὺς ἀνώτερος διὰ παντός, καθ'
ἡμέραν ὁμοῦ μὲ τὰς συνεχεστάταις ὥραις τὰ

τεχνιτὴ τὸ μικρὸ γαλῆσι, καὶ τὴν νύκτα τὸ ὁ-
πόφουκον τοῦ δεσποίου τὴν ἀνάγνωσιν, ὄχι
ὄντα παιδία, ἀλλὰ εἰς τὴν σκάλαν καθισμέ-
νοι μὲ ζεσταίνοντες τὴν ἔπειδα.
Περιπατοῦντες ξυπνοὶ καὶ γράφοντες μὲ
σκαφίδι ἀπὸ γόνατα των, κατάντησαν εἰς ἕνα πο-
ταμόν, ξέρον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτο
πεπαγωμένος ἀπὸ τὸ κρύο πολύ, διότι ἦτον
ὁ μῆνας Δεκέμβριος· καὶ οἱ μὲν ξυλάρχοι
ἔλεγον, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν περάσουν, ἕως
ὅτου νὰ μαλακώσῃ καὶ νὰ ξεπαγώσῃ τὸ νερὸ τοῦ
ποταμοῦ· οἱ δὲ ὅσιοι ἔριψαν τὸ ῥαβδὶ στὰ χεί-
λη τοῦ Ποταμοῦ, μὴ εὑρίσκοντες πῶς νὰ πε-
ράσουν, καὶ παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν· τὴν δὲ
αὐγὴν, ὢ τῶν θαυμασίων σου, Χριστὲ Βασιλεῦ!
ἐμαλάκωσεν ὁ ποταμὸς, καὶ τὸν ἐπέρασαν μὲ ἄβροχα
σχεδὸν ποδάρια. ἀφοῦ δὲ εἶδον τὸ θαῦμα οἱ ξυλόκοποι
ὁποῦ ἐκαρτεροῦσαν νὰ μαλακώσῃ ὁ Ποταμὸς, ἐθαύ-
μασαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν χώραν· οἱ δὲ
Χωριανοὶ Χριστιανοὶ ἔφθασαν τοὺς ὁσίους, καὶ
τοὺς ἐπροσκαλοῦσαν εἰς τὴν χώραν τους, διὰ νὰ
εὐλογήσουν τὰ χωράφια τους, ὅπου τὰ κατέτρωγε
κάθε χρόνον χρόνον ἡ ἀκρίδα, ἐπειδὴ δὲ μὲ
σημαδεύοντας, ὡσὰν τόσα νὰ μὴν ἦσαν ἄλ-
λοι εἰς τοῦτο, ἐγύρισαν οἱ ξυλόκοποι ἀλλὰ πολλὰ
παρακαλέσαντες· ἀφοῦ δὲ ἦλθον νὰ περάσουν τὸν Πο-